

РЕШЕНИЕ

№ 212

гр. София, 05.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разглежда дело номер **6819** по описа за **2024** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адв. М. Б., като пълномощник на В. С. Д. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ №2781 от 12.06.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 109^{-ти} състав, по н.а.х. дело №494/2024г.

Касаторът моли съда да отмени обжалваното съдебно Решение, както и потвърденото с него Наказателно постановление (НП) №23-4332-016351/16.08.2023г., издадено от началник група към Отдел „Пътна полиция“ на СДВР, без да излага конкретни доводи за неправилност на съдебния акт. Не претендира за разноски.

Ответникът – НАЧАЛНИК група в Отдел „Пътна полиция“ на Столичната дирекция на вътрешните работи, редовно уведомен за образуваното касационно производство, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор В. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №23-4332-016351/16.08.2023г., на касатора В. С. Д. са наложени две административни наказания: 1) „глоба“ в размер на 500 (петстотин) лева и „лишаване от право да управлява МПС“, за срок от 6 месеца, на основание чл.174, ал.1, т.1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) и 2) „глоба“, в размер на 2000 (две хиляди) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца, на основание чл.174, ал.3, пр.2^{ро} ЗДвП,

за това, че на 08.07.2023г., около 05²⁰ часа, в [населено място], управлява лек автомобил „Б. 318 Д“ с държавен контролен номер (ДК) [рег.номер на МПС] , по [улица], от [улица] към [улица], преди кръстовището с [улица], след употреба на алкохол с концентрация 0,66 промила, изпробвана с Алкотест дрегер №7510 (фабр. №ARNJ0021), проба №2813, като отказва да бъде изпробвана с техническо средство Drug Test 5000 фабр. №ARNJ0002 за употреба на наркотични вещества и техните аналози, с което съответно е нарушила разпоредбите на чл.5, ал.3, т.1 и чл.174, ал.3 ЗДвП. Издаден ѝ е талон за медицинско изследване №087661, като лицето не е дало кръвна проба в медицинско заведение.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП №23-4332-016351/ 16.08.2023г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. При съставяне на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП, ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства, първостепенният съд е приел, че касаторът Д. е извършила вменените ѝ нарушения на чл.5, ал.3, т.1 и чл.174, ал.3 ЗДвП, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната ѝ отговорност.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

На основание чл.219, ал.1 АПК пред касационната инстанция е представено Психологическо становище от 10.06.2024г., дадено от Д. В. – клиничен психолог в Център по психология и психотерапия. Съдът не кредитира представеното писмено доказателство, тъй като от една страна не е ново и е могло да бъде представено в хода на въззивното производство и от друга, не е вързано с касационните основания, каквито изобщо не са наведени в касационната жалба. При това и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 109^{ти} състав.

С разпоредбата на чл.5, ал.3, т.1 ЗДвП е въведена изрична и императивна забрана за водачите да управляват пътно превозно средство под въздействие на алкохол, след употреба на наркотични вещества или техни аналози. За нарушение на тази забрана, законът – чл.174, ал.1, т.1 ЗДвП, предвижда административно наказание – „лишаване от право за управление на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина“, за срок от 6 месеца и глоба от 500 лева, когато концентрацията на алкохол в кръвта е над 0,5 на хиляда до 0,8 на хиляда включително, установена с медицинско и химическо изследване и/или с техническо средство, определящо концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишвания въздух.

В процесния случай, първостепенният съд е установил с приетите писмени и гласни доказателства, че на посочените в АУАН датата и място, касаторът В. Д. е управлявала лек автомобил марка „Б. 318 Д“ с ДК [рег.номер на МПС] след употребата на алкохол и с концентрация повече от максимално допустимите 0,5 промила, установени с техническо средство Алкотест дреггер. Установеното в АУАН, относно извършване на деянието, съставляващо административно нарушение е оспорено в съдебната фаза на производството, без да са ангажирани каквито и да е доказателства, които да опровергават направените фактически констатации.

На следващо място, съгласно приложимата норма на чл.174, ал.3 ЗДвП водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лева.

В случая, по същество, касаторът Д. не оспорва фактите, а именно, че на 08.07.2023г., около 05²⁰ часа, на посоченото в АУАН място, е била поканена от контролните органи и е отказала да ѝ бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества и не е изпълнила предписанието за медицинско изследване за употребата на наркотични вещества или техните аналози, дадено с Талон №087661. Тези факти, според настоящия съдебен състав, са безспорно установени от събраните в съдебното производство пред СРС писмени и гласни доказателства.

Изрично в НП е посочено, че наказанието се налага на основание чл.174, ал.3, пред.2^{по} ЗДвП и тази хипотеза е доказана по безспорен начин от събраните свидетелски показания и писмени доказателства. Посочената норма съдържа два самостоятелни и алтернативни състава на административно нарушение, един от които е отказът за тестване за наличието на наркотични вещества, без значение дали водачът желае да даде проба за лабораторно изследване. Т.е. според самия закон, се наказва както водач, който отказва да бъде тестван с техническо средство, така и този, който отказва да даде биологична проба или не изпълни даденото му предписание навреме.

В конкретния случай безспорно е установено, че Д. освен, че е отказала да ѝ бъде направена проба с техническо средство Drug Test 5000 ARNJ-0002 за употреба на наркотични вещества и техните аналози, не е изпълнила и предписанието за лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества и техните аналози, поради което е осъществен именно съставът на нарушение по чл.174, ал.3, пред.2^{по} ЗДвП от обективна страна. Визираното нарушение е с формален характер, а основание за ангажиране на административнонаказателната отговорност е отказът на водача да му бъде извършена проверка по надлежния ред, който отказ е безспорно установен от доказателствата по делото. Всеки водач на пътно превозно средство е длъжен, тогава, когато искането за проверка е направено от компетентните органи и в съответствие със закона, да извърши проверката. Отказът от извършването на проверката законодателят обвързва с неблагоприятните прави последици.

Освен изложеното, съгласно приложимата норма на чл.189, ал.2 ЗДвП редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В процесния случай, актосъставителят и свидетелите, посочени в АУАН са се подписали под съдържащите се в него констатации относно установените факти при извършване на нарушението. Към момента на съставяне на АУАН посоченият като нарушител В. Д. не е възразила срещу съдържащите се в акта фактически констатации. Такива възражения по същество не се съдържат както в жалбата срещу НП, така и в касационната жалба и не са ангажирани каквито и да е доказателства, които да опровергават съдържащите се в АУАН фактически констатации. Неоснователно е възражението на касатора, че за него е налице обективна невъзможност да даде съответната проба поради наличие на доказана фобия от игли. Дори и такава реално да съществува, съдът намира за редно да отбележи, че извършването на място от органите на реда проверки за употреба на алкохол и за употреба на наркотични вещества и техните аналози са неинвазивни, т.е. методи или техники, които не причиняват вреда или увреждане на организма по един или друг начин. Нарушителят Д. е отказала да бъде изпробвана за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство Drug Test 5000, при който спринцовки и игли не се ползват.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №2781 от 12.06.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 109^{-ти} състав, по н.а.х. дело №494/2024г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.